Towards a Future-oriented Understanding of the economic, social and political crisis in contemporary Sri Lanka

Nirmal Ranjith Dewasiri

"දැනට ලංකාව තුළ දක්නට ලැබෙන සමාජ, දේශපාලන හා ආර්ථික නැඹුරුව (හෝ දිශානතිය) රටතුළ තිරසාර (හෝ ධරණීය) ආර්ථික හා සමාජ සංවර්ධනයක් උදෙසා උචිත වූවක් ද?"
මේ අප ඉදිරියේ ඇති ප්‍රශ්නයයි.

මේ ප්‍රශ්නයට නිශේධාත්මක පිළිතුරක් ලබා දීම අපහසු නොවේ. ඊට නිසැක හේතුව වන්නේ දැනට අධිපති ප්‍රතිපත්ති තීරක කව තුළ සැලකිල්ලට ගැණෙමින් තිබෙන ප්‍රතිපත්තිමය නැඹුරුන් ඉතා තීරණාත්මක ලෙස ඉතිහාසයේ පරීක්ෂාවට ලක් කෙරී තිබීමයි.
කෙසේ වෙතත් මෙවැනි නිශේධාත්මක පිළිතුරකට ප්‍රතිචාර ලෙස, සියුම් නිරීක්ෂකයෙක් මෙසේ අසනු ලැබීමට ඉඩ ඇත: විකල්ප තිබුණි ද? අනාගතයේ විකල්ප තිබේවි ද?

තවදුරටත් ඉහත කී ප්‍රතිපත්ති නැඹුරුන් හී මූලධර්මවාදී ආරක්ෂකයෙක් මෙසේ ප්‍රකාශ කිරීමට ද ඉඩ ඇත: පරීක්ෂාවට ලක් වී ඇත්තේ මේ ප්‍රතිපත්ති නොව ඒ ප්‍රතිපත්ති ක්‍රියාවට දැමූ ආකාරය නිසා ඇති වූ විකෘති තත්වයන්ය.
අපි මුළින්ම මේ ප්‍රතිතර්ක දෙක සලකා බලමු.

විකල්ප නැතිවීම පිළිබඳ ප්‍රතිතර්කයට මගේ ක්ෂණික ප්‍රතිචාරය වන්නේ කිසියම් පැහැදිළි ලෙසම අහිතකර තත්වයක් අප ඉදිරියේ තිබියදී එයට විකල්ප නැත ය යන්න එය සාධාරණීකරණයට කිසිම හේතුවක් නොවීමයි. මගේ යෝජනාව වන්නේ විකල්ප යනු සැම විටම දෙන ලද තෝරාගැනීම් නොවන බවයි. බොහෝවිට විකල්ප කිසියම් අනභිමත තත්වයක් සමග අභිමුඛ වීම හරහා නිර්මාණය වෙන දේය. මේ අනුව කිසියම් විකල්පයක ඇති යුක්තිසහගතභාවය සහතික කිරීම සඳහා, එම විකල්පයට ආසන්නයේ ඇති ගැටලුවලට ආමන්ත්‍රණය කිරීමට ඇති හැකියාව වෙත පමණක් ප්‍රමාණවත් නොවන්නේ යැයි තර්ක කිරීමට පුළුවන. එයට (අඩුම තරමින කිසියම්

As agreed upon with the organizers of the Symposium, I have before me a very specific question to answer: "is Sri Lanka's current socio-political orientation and economic policies appropriate and up-to-date for a sustainable economic and social development of the country?"

It might, perhaps, be easier to give a negative answer instantly, as the existing policy orientations have been historically tested over a significant period of time and failed to deliver.
Upon the negative answer, however, a keen observer may be tempted to present a further question: was there any alternative? And is there anyone in the future too?

A "fundamentalist" defender of the existing policy orientations may further ask the following question: what has been tested is not really the policy as such, but the way in which the said policies were actually put into practice, and the aberrations that came out of the misapplication of the fundamentals of the said policy".

Before, embarking on a critical assessment of the economic and social policies, it is useful to respond to these points.

My initial response to the probable questions about the absence of "alternatives" is that the absence of the possibility to propose an immediate "alternative" to something that manifestly undesirable, does not necessarily justify the status quo. My suggestion is that "alternatives" are not always given. They do not exist out there to be chosen as options vis-à-vis a prevailing situation that is undesirable.

මට්ටකට හෝ) සමාජයීය වශයෙන් පිළිගැනීමක් ඇත්තා වූ ප්‍රතිමානමය රාමුවක් තුළ සිය යුක්තිසහගතභාවය සහතික කිරීමට ද සිදුවේ.

මෙය අපගේ සාකච්ඡාවට වැදගත් වන බැවින් උදාහරණයක් ආශ්‍රයෙන් සලකා බලමු. සමාජ සාධාරණත්වය යනු අප විසින් සාමාන්‍යයෙන් අනුල්ලංඝණීය ප්‍රතිමානමය මූලධර්මයක් ලෙස සලකනු ලබන්නකි. මේ නිසා ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති පිලිබඳ කිසියම් තීන්දුවක් ගැනීමේ දී එකී ප්‍රතිපත්ති තීරකයින්ට සමාජ සාධාරණත්වය පිළිබඳ ව නොතකා සිටීමට නොහැකිය. මෙයින් අදහස් වන්නේ ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනය අනිවාර්යයෙන් ම එකී ප්‍රතිමානමය රාමුව තුළ හෝ එකී ප්‍රතිමාන පූර්ණවශයෙන් සාක්ෂාත්වන බව නොවේ. අඩුම තරමින් ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනයේ දී අදාළ ප්‍රතිමානමය පදනමට, මෙහි දී නම් සමාජ සාධාරණත්වය යන අදහසට, යොමුවක් නොකර එසේ කිරීමට නොහැකි බවයි.
මා තවදුරටත් ප්‍රකාශ කිරීමට කැමැත්තේ, විකල්ප යනු කිසියම් අනභිමත තත්වයක් හමුවේ, කිසියම් ප්‍රතිමානමය පදනමක් මත, එම අනභිමත තත්වය ජයගැනීමට සඳහා ඉදිරිපත්වන්නක් බවයි. එනම් කිසියම් විකල්ප ප්‍රවේශයක් තක්සේරු කළ යුත්තේ ඒ මගින් ජයගැනීමට අපේක්ෂා කරන ප්‍රතිමානමය පදනමට ද සාපේක්ෂවයි
එසේම ප්‍රතිපත්ති පිළිබඳ මූලධර්මවාදී ආස්ථානයට ප්‍රතිචාරයක් දැක්වීම ද වැදගත්ය. කිසිම මූලධර්මයක් භාවිතයට දැමෙන විට එහි ප්‍රතිඵලය අනිවාර්යයෙන්ම අදාළ මූලධර්ම පද්ධතියේ සියයට සියයේ ප්‍රකාශනයක් වන්නේ නැත. මේ නිසා මූලධර්ම පද්ධතිය දෙස බැලිය යුත්තේ එහි ප්‍රායෝගික භාවිතය ද සමඟ සන්සන්දනාත්මකව සලකා බැලීම මගිනි.
මගේ මෙම මැදිහත් වීම වෙත මා යොමුවන්නේ මේ ඉහත කී කරුණු දෙක පිළිබඳව සැලකිල්ලට ගනිමිනි.
අපිට මුලින් ම ඇසිය හැකි ප්‍රශ්නය වන්නේ අපගේ සාකච්ඡාව ආරම්භ කරන්නේ කොතැනින් ද යන්නයි.
මුළින්ම මා සිතන ආකාරය වැදගත් වන්නේ අප මේ මොහොතේ මුහුණ දී තිබෙන අර්බුදකාරී තත්වයේ ඉතාම කේන්ද්‍රීය පැති දෙකක් වන ආර්ථික අවිනිෂ්චිතතාවය හා දේශපාලන අවිනිෂ්චිතතාවය තේරුම් ගැනීම උත්සාහ කිරීමයි.
අපි මුළින්ම ආර්ථික අවිනිෂ්චිතතාවය දෙස බලමු.
වර්තමාන ආර්ථික අවිනිෂ්චිතතාවය තේරුම් ගන්නේ කෙසේ ද? අපගේ ආර්ථික දේහය තුළ හදුනාගතහැකි ව්‍යාධීන් බොහෝ ප්‍රමාණයක් ඇත. උදාහරණයක් ලෙස සමාජයේ විශාල පිරිසක් ඊනියා දරිද්‍රතා රේඛවෙන් පහළ

Moreover, it is also difficult to establish the validity of an alternative discourse only in terms of its ability or inability to address all the immediate issues that would be presented by the prevailing undesirable state.
While it is undeniable that an alternative policy thinking must be able address immediate issues, it should also be able to justify in terms of sound normative framework.
Let's take an example, as it is important for our discussion. "Social Justice" is considered to be a fundamental norm that is indispensable in an economic policy consideration. It doesn't mean that every policy step where social justice is promised to have integrated into, would necessarily ensure that its immediate outcome will fulfill the promise. Nevertheless, there need to be a relationship between the two to an extent that the two will not move on opposite directions.
One of the major problems of the economic policies that are being followed since 1977 is that this is exactly the case.

In order to elaborate, also, on the this point, let's first look at why I say that what is present is "manifestly undesirable":
There is a general consensus that the economy is not doing well. Whether it is because of its failure to address broader social necessities, or because of the unstable character of the economy in terms of dominant indicators of the mainstream economics. Therefore, it would be important to look at the general picture.

A general Crisis: political
It is useful to elaborate on this "general picture" with a discussion on the "broader picture". The present crisis, or to use less rigid word, the "the present uncertainty", has multiple sources, mainly political and economic. Everyone can feel the political uncertainty without doubt. But how serious this political uncertainty is? In the first place there is a "state of governability". This un-governability emanates from the opening up of serious cracks along the fault lines of the deep structures of our political body. In that sense it is not an uncertainty that could be

ආදායම් මට්ටම්වල ජීවත් වීම, ඇති නැති පරතරය දිගින් දිගම වර්ධනය වීම වැනි දේ ඉතා බරපතල ප්‍රශ්න වුවත් සාමාන්‍යයන් ඒවා බරපතල ආර්ථික ගැටලු ලෙස පිළිගැනෙන්නේ නැති වීඹ වැදගත්ය. ඒ වෙනුවට ආර්ථිකයේ අර්බුදකාරී තත්වයක් තිබේය යන්නට සාක්ෂි ලෙස සැලකෙන යම් යම් දර්ශක දක්නට ලැබේ. ආර්ථිකයේ අර්බුදකාරිතවය මණින්නේ ඒවාට සාපේක්ෂවයි. අප මෙහිදී සැලකිල්ලට ගත යුත්තේ ආර්ථික අර්බුද සම්බන්ධයෙන් වූ මෙම පාර්ශවීය ප්‍රෙව්ශය අහිංසක එකක් නොවන බවයි.
වර්තමානයේ ලංකාව තුළ අනුගමනය කෙරෙන ආර්ථිකය සම්බන්ධයෙන් වූ උපාය මාර්ගික ප්‍රෙව්ශය පදනම් වන්නේ අප කවුරුත් දන්නා ආකාරයට, 1970 දශකයේ අග දී ඇති වූ නව ආර්ථික චින්තනය මතය. මා මෙහි දී ජනප්‍රිය ලෙස 1977 යැයි නම් නොකර 1970ගණන් අග යැයි කීවේ මන් ද යන්න තරමක් පැහැදිළි කළ යුතුය. මා එසේ කීවේ 1977ටත් මේ නව ආර්ථික චින්තනයට පාර කපමින් තිබුණු නිසාය. ඇත්ත වශයෙන්ම හැරවුම් ලක්ෂය වූයේ 1975 දී ඇන් ඇම් පෙරේරා මුදල් ඇමති ඉවත් කිරීම හා සමසමාජ පක්ෂය සමගි පෙරමුණු සහාග ආණ්ඩුවෙන් ඉවත් වීමයි. මෙම සිදුවීම දේශපාලන වශයෙන් මෙන්ම ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති චින්තනය අතින් ද තීරණාත්මක ඛණ්ඩනයක් සළකුණු කළ එකක් විය. ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති ක්ෂේත්‍රය සම්බන්ධයෙන් ගත් කළ, එම සිදුවීම නව ආර්ථික ප්‍රතිපත්තිමය හැරවුමක් ක්ෂණිකවම ඇති කළේ නොමැති වුව ද, ඒතෙක්, විශේෂයෙන්ම ශ්‍රීලනිප ය මුල්කරගෙන තිබූ සහාග ආණ්ඩු විසින් අනුගමනය කළා වූ ආර්ථික උපාය මාර්ගය කෙරෙහි වූ කැප වීම තීරණාත්මක ලෙස දුර්වල වීම සිදු විය. ඒ වගේ ම 1977 මැතිවරණ පරාජයට පෙර ලංකාව තුළ නිදහස් වෙළඳ කලාප පිහිටුවීම සම්බන්ධයෙන් ද සොයා බැලීමක් කරමින් තිබූ බව ප්‍රකටය.
1977 දී සිදු වූයේ 1975 දක්වා අනුගමනය කරන ලද, සහ 1975 දී ක්‍රියාත්මක වශයෙන් අභාවයට පත් ආර්ථික උපායමාර්ගයේ මෘත කලේබරයට අවසන් ඇණය ගැසීමයි. එසේ කොට තීරණාත්මක ලෙස නව ආර්ථික උපාය මාර්ගයක් වෙත යොමු වීමයි.
1977 දී අනුගමනය කෙරුණු ආර්ථික උපාය මාර්ගය යුක්තිසහගත කිරීම සඳහා පැවැති ආර්ථික තත්වය සම්බන්ධයෙන් ඉදිරිපත් කෙරුණු ප්‍රමුඛ විවේචන වූයේ ආර්ථකයේ එකතැන පල්වීම හා වර්ධන ගතිකතා නොමැති වීමයි. ඒ අනුව අළුතින් ආර්ථකයට වර්ධන ගතිකතා ඇතුළු කිරීම සහ ආර්ථිකයේ එකතැන පල්වන තත්වය වෙනස් කිරීම ප්‍රමුඛ අභියෝග ලෙස හඳුනා ගැණිනි.
මේ සඳහා ආරම්භක වශයෙන් අනුගමනය කරන ලද පියවර දෙකක් දැකිය හැකිය. එකක් නම් ජාත්‍යන්තර භාණ්ඩ වෙළඳපොළට ලංකාවේ වෙළඳපොළට ඇතුළු වීමට තිබූ භාධක ඉවත් කිරීමයි. ඒ මගින් විශාල වශයෙන්, මෙතෙක් විවිධ අවහිරතා නිසා දේශීය වෙළඳ පොළට පැමිණීම සීමා කර තිබූ භාණ්ඩ අති

overcome in a shorter period of time. There may of course be short spell of tranquility. They are however largely short-lived. The new political equilibrium that emerged following the transfer of power on January 8, 2015 is such a short lived phenomenon. That remained of course on fragile and conflicting relationship between Ranil Wickramasinghe and Maithreepala Sirisena. Now, with the recent move by the president Sirisena, where Mahinda Rajapaksha was controversially appointed as the prime minister, Sri Lanka has plunged into a new political turmoil.
There is, nonetheless, a deeply rooted causes for the present political uncertainty, the understanding of which, in my opinion, is vital for imagining the future of Sri Lanka.

Once the colonial rule ended, the political power was effectively transferred into the hands of an elite group mainly consisting of big land owners and major businessmen. The United National Party, which was founded in 1946, was meant for mediating the political power between the political elite and the masses in an era of modern democracy characterized by universal franchise. When the political power is effectively enjoyed by an exclusive elite group in a democratic setting, the elite group need a proper channel to win the consent of the masses. That is basically the function of a political party. The endurance of the postcolonial political equilibrium, which guaranteed the dominance of the ruling elite, was facing two formidable challenges at the time of the independence. One is the strong presence of a Marxist left, with a significant popular attraction and a hostile attitude towards the ruling elite. The second was the emerging tension among Tamil ethnic minority.
The first challenge was successfully dealt with when a new popular party was formed in 1951, namely the Sri Lanka Freedom Party. The new party not only empowered a new rural middle level landowning class and give them a share in the state power, but also successfully contained the growing popularity of the Marxist left among the lower rungs of the social formation, by providing masses with electoral

විශාල ප්‍රමාණයක් මහා පරිමාණයෙන් දේශීය භාණ්ඩ වෙළඳපොළ තුළට ගලා ඒම දැකිය හැක. ඒ මගින් රටේ අභ්‍යන්තර වෙළඳාමේ විශාල ප්‍රබෝධයක් ඇති විය. භාණ්ඩ හිඟය පිළිබඳව පෙර පැවැති ආණ්ඩුවට විරුද්ධව එල්ල වූ පැමිණිළි හා අත්‍යාවශ්‍ය භාණ්ඩ සඳහා පැවැති දීර්ඝ පෝලිම් පිළිබඳ නීරස අත්දැකීම් හී සංදර්භය තුළ මෙම පියවර බෙහෙවින් ආකර්ශණීය විය.
දෙවන පියවර වූයේ ජාත්‍යන්තර ප්‍රාග්ධනයට ලංකාවේ ආයෝජන සඳහා දොරටු විවර කිරීමයි. විශේෂයෙන් ම ලාභ හා නුපුහුණු ශ්‍රමය සොයමින් සිටි ජාත්‍යන්තර ප්‍රාග්ධනය වෙත ය එලෙස දොරටු විවර වූයේ. ඒ මගින් ආර්ථික වර්ධනය ඉහළ දැමීම මෙන්ම ප්‍රමුඛ සමාජ දේශපාලන ගැටලුවක් ලෙස පැවැති ග්‍රාමීය තරුණ රැකියා වියුක්තියට ආමන්ත්‍රණය කිරීමට ද ඉලක්ක කෙරිණි. මෙම උපක්‍රමය ආර්ථික වශයෙන් කෙසේ වෙතත් දේශපාලන වශයෙන් සෑහෙන දුරකට සාර්ථක වූ බව පෙනේ. ඊට ඇති ප්‍රබලම සාක්ෂිය වන්නේ, 1989න් පසු ජනතා විමුක්ති පෙරමුණට ග්‍රාමීය තරුණ පිරිස් අතර පැවැති දේශපාලන ආකර්ශනය විශාල වශයෙන් අඩු වීමයි. 1971 හා 1987-89 කැරළිවල දී ඒවාට නායකත්වය දුන් ජනතා විමුක්ති පෙරමුණට පැවැති විශාලම ශක්තිය වූයේ රැකියා විරහිත හා අනාගත අපේක්ෂා රහිත ලක්ෂ සංඛ්‍යාත ගැමි තරුණ ජනයා තමන් වෙත ආකාර්ශනය කර ගැනීමට ඊට හැකි වීමයි. නමුත් 1989 අග ජවිපෙ විසින් නායකත්වය දෙනු ලැබූ දෙවන සන්නද්ධ කැරැල්ල පරාජය ට පත් වූ ඉක්බිතිව නැවතත් පෙර පැවැති මට්ටමින් ග්‍රාමීය තරුණ පිරිස් ඒ වෙත ආකර්ශනය කරගැනීමට ඊට නොහැකි විය. 1990 දශකයේ අගභාගයේ දී ජවිපෙ නැවතත් බලපෑම් සහගත දේශපාලන ව්‍යාපාරයක් ලෙස නැගී සිටින විට ඒ වෙත වැඩි වශයෙන් ආකර්ශනය වූයේ අර්ධ නාගරික මධ්‍යම පංතියයි.
1977 දී ආරම්භ වූ ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති නැඹුරුව පිළිබඳව අපට ඇසිය හැකි ප්‍රමුඛතම ප්‍රශ්නය වන්නේ එය දීර්ඝ කාලීන වශයෙන් ගත් කළ මෙරට මූලික ආර්ථික ගැටලු සමුච්ඡය පිළිතුරු සැපයීමට අසමත් වූයේ මන් ද යන්නයි.
මේ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරු සැපයිය හැකි වන්නේ 1977න් පසු ආර්ථික හා සමාජ තලයේ ඇත්ත වශයෙන්ම සිදු වූයේ කුමක්ද යන්න සොයා බැලීම මගිනි. මීට අදාළව මා මෙහි දී නිරීක්ෂණය කළ හැකි සංසිද්ධීන් කීපයක් කිසියම් අනුපිළිවෙලකට නොවුනත් මෙසේ ගොනු කිරීමට කැමැත්තෙමි.

- මධ්‍යම පංතියේ විශාල වර්ධනයක් ඇති විය. මෙම මධ්‍යම පංතියේ විශේෂ ලක්ෂණය වන්නේ ඒම පිරිස් සමස්ත ආර්ථිකයේ ගුණාත්මක වර්ධනයට දක්වන දායකත්වයට සාපේක්ෂව ආර්ථිකයේ ප්‍රතිඵල වලින් ඉහළ ප්‍රතිශතයක් භුක්ති විඳීමයි. 1977 න් පසු ආසන්න කාලයේ දී මෙම මධ්‍යම පංතිය වර්ධනය වීම ආර්ථිකයේ වර්ධනයට ආශිර්වාදයක් ලෙස සැලකුව ද, වර්තමානයේ දී ඇත්ත වශයෙන්ම පෙනී යන්නේ මෙම මධ්‍යම පංතිය ආර්ථිකයට විශාල බරක් බවයි. මේ මධ්‍යම පංතියේ අධික පරිභෝජනය

alternative at popular elections to manipulate the public opinion within the existing hegemonic order.
While this two party equilibrium worked ideally, defeating each other at every other general election from 1956 to 1977, two developments destabilized the system as well, namely the Tamil politics in the North and youth politics in the South.

Radical youth political orientation disappeared after the economic reforms greatly transformed the political mind of the rural youth after the end of the youth insurgency in the 1989. Although the Tamil militancy was successfully dealt with in 2009, Tamil politics in the North still presents a formidable threat to the political stability.

This two party equilibrium system, however, fatally weakened since 1977. The initial symptom of this weakening was the beak down of the frequency of the government change in consecutive general elections. This greatly weakened the ability of the defeated party while remaining in the opposition. The long spell of the UNP in power from 1977 to 1994 significantly weakened the SLFP. But also the UNP faced a similar fate.
Understanding the weakening of the UNP and the SLFP as political parties in compared to the manner in which they functioned in the 1960s and 1970s is vital for a proper diagnosis of the present political predicament, as well as the possible future scenario. Therefore, I request your permission to elaborate the structural transformation of the Sri Lankan party system in some detail.

Although the SLFP seemed to have recovered in 1994 to form a government, it was not the same party that formed the coalition government in 1970. It has significantly changed in terms of the nature of relationship with the voting population. The function of various non-party agents played an important role in mediating between the party and the voting masses. This significantly affected the ability of the formal party mechanism’s ability to mobilize voters.

මම පදනම් වූ ජීවන රටාව අපනයන වියදම සැහෙන පමණකින් ඉහළ ගොස් ඇත.

- ග්‍රාමීය ආර්ථිකය ප්‍රමාණවත් ලෙස ප්‍රසාරණය නොවීම. මෙය බරපතල තත්වයකි. ග්‍රාමීය ආර්ථිකයේ සැලකිය යුතු පරිවර්තනයක් සිදු වී ඇති නමුදු, සිදුවී ඇත්තේ එහි 1977ට පෙර පැවැති ව්‍යුහාත්මක ගැටලු විසඳීමට වඩා නව ව්‍යුහාත්මක් ගැටලු නිර්මාණය වීමයි.
- 1977 වනවිට යම් තරමකට වර්ධනය වී තිබූ මුල්කාලීන කාර්මීකකරණය ආපසු හැරවී යාම.
- සෘජු විදේශ ආයෝජන ආකර්ශනය කරගැනීමට ඇති හැකියාව අඩු වී තිබීම.

It is a well-recognized fact that the attractiveness for FDI is generally low, particularly in comparison with some of the regional competitors such as Vietnam, Bangladesh and Malaysia. Multiple reasons have been attributed to this problem. Why is Sri Lanka less attractive to FDIs than to its regional competitors? I would like to highlight two factors that affected the FDI inflow, namely relatively high wage level and the better labour conditions.

It is clear that the labour force is extremely sensitive to the wage differences in different sectors of the economy. Sectors that policy makers made their emphasis on in the 1970s to attract FDIs were

Tourism and knowledge economy: what are the prerequisites for them?

This phenomenon became clearly evident in the election victory of the SLFP led UPFA in 2004, where a large number of non-party agents came together to mobilize the voting population. The dismantling of the SLFP in the eve of January 2015 presidential election could be seen as a culmination of this process of metamorphosis.

The immediate victim of this situation was those who occupied higher positions in the conventional party hierarchy. Their ability to reach the voter was weakened by various non-party players and some other players within the party hierarchy, but assumed different roles. This becomes self-evident when lists of those who were elected in popular elections in the lists of major official parties, particularly SLFP and UNP.

In many cases, these lists are topped by non-party players (or individuals from minor parties which do not enjoy higher voter attraction if they contest elections individually), at the expense of party strongmen. The best examples are: JVP candidates in the UPFA lists of 2004 general election and Colombo district UPFA list of 2010 general election.

UPFA (10)

1. Wimal Weeravansa - 280,672
2. Duminda Silva - 146,336
3. Patali Champika Ranawaka - 120,333
4. Dinesh Gunawardene - 116,860
5. Bandula Gunawardene - 64,654
6. Thilanga Sumathipala - 60,848
7. **Susil Premajayantha - 54,702**
8. **A.H.M. Fowzie - 51,641**
9. Jeewan Kumaratung - 51,080
10. Gamini Lokuge - 49,750

It is possible to identify the following elements as those which organize the popular support at the elections

- Political leaders with a charisma
- Individuals and organizations that represent various ideologies
- Celebrities who contest elections
- Local level political agents who maintain a kind of "neo-feudal relationship" with those who occupy upper echelon of the hierarchy of political elite. A detail outline of these local agents is important as they are the ones who establish direct link with the people. These links are however different from the traditional structure of party loyalty. They are capable of taking these supporters with them when they shift their party affiliation, which is a constant occurrence.

  What happened with the breakup of the SLFP following the January 8th transfer of power is exemplary. The newly formed Sri Lanka Peoples Party (SLPP) cannot actually be considered a party from the traditional sense. It is indeed a mechanism that coordinated the above mentioned elements that attracts voter's support during the elections.

Economic Crisis

I would like to focus on two levels of the economic problem that Sri Lanka is facing at the moment. One is the immediate and short term crisis. This level is highlighted by the present situation characterized by the steep depreciation of LKR against USD. There are other

	In every sense of the word, Sri Lanka is facing a serious crisis. The general crisis is clearly visible in politics as well as in economics. There is a widespread political uncertainty and, public perception towards the existing political system in past deteriorating. State of the economy is characterized by the lack of adequate growth and presence of a number of structural obstacles for a progressive economic transformation. Since independence in 1948, Sri Lanka maintained, amidst occasional troubles, fairly high level of democratic polity and a vibrant welfare system that could be compared only with highly developed capitalist countries. These are two of the major achievements in the modern ages. Nevertheless, those achievements were built upon extremely precarious pillars. Speedy economic growth was essential to maintain both the welfare system and democratic system of government. speedy economic growth had also become vital in the context of the massive growth of population in the post-independence era and the high level of social and cultural expectations of the people. The political party system, which was fast evolving from the very outset was one of the major pillars that the democratic system was built on. The party system, particularly the two-party system that took shape in the 1960, seems to have come to an end. Although parties seem to exist, the relationship between voters and parties have been weakened and new modes of non-party players such as lobbying groups, NGO's and ideologically motivated intellectuals are becoming more influential in shaping the political behaviour of the people. The present state of un-governability is, arguably, due to this breakdown of the traditional party system. One of the central aspects of my lecture is to attempt to diagnose the present political crisis in terms of this weakening of political parties and emergence of non-party political players, and to see where these new developments are heading towards. The other aspect of my lecture will be the state of economy, particularly in relation to the lack of serious economic transformation in much of the postcolonial times. This lack of serious economic

	transformation has impacted not only the economy of Sri Lanka as such, but also the strong social welfare system. The absence of significant economic transformation worsened the structures of underdevelopment with a number of structural imbalances, such as rural-urban dichotomy, growing gap between the rich and poor, disproportionate growth of service sector, informal urbanization, etc. The social welfare measures that was followed in much of the postcolonial period raised the social and cultural needs of the people. This in turn raised the level of salaries. This is seen, in the discourse of dominant economics as a major impediment for the economic growth in Sri Lanka. The massive growth of the middle class, members of which are mostly employed in sectors that do not contribute to the real economy, has become a big burden to the economy, as they consume disproportionately to their contribution to the economy. There seems to be two strategic approaches are being proposed by two powerful political camps to revitalize the ailing economy. One is an approach that place emphasis on investing on infrastructure with ideological orientation towards an economic nationalism. The other approach aimed at unrestricted liberalization of economy in line with the so-called “neo-liberal” economic thinking. I will attempt to critically assess these two approaches as workable alternatives to the present economic impasse.